

TẬP 13

HỒI 135

Phục Sinh

Bóng tối trải dài vô tận, chỉ có âm phong lồng lộng mỗi lúc mỗi cất cửa. Vu Yêu đi trên thông đạo trong Trấn Ma Cổ Động, trông như một âm linh đi về nơi cửu u.

Động huyết lâu đời càng đi càng thấy rộng, nhưng bóng tối xung quanh mỗi lúc mỗi thâm trầm. Trên con đường âm lãnh đáng sợ, Vu Yêu thậm chí có thể nhắm mắt mà bước đi.

Nhiều năm nay, y một mình một bóng quanh quẩn nơi đây. Đến giờ, y rốt cuộc phải tự tay thay đổi vận mệnh của mình.

Có lẽ, còn ảnh hưởng tới cả vận mệnh của bao nhiêu người khác trên thế giới.

Âm phong rú rít, ngay trước mặt y!

Một điểm u quang, đột nhiên sáng bừng lên phía trước, cho dù ánh sáng đó có u ám thế nào, nhưng trong vùng khe đặc tối tăm này, nó vẫn lấp lóe chói mắt.

Vu Yêu dừng bước.

U quang khe khẽ chớp lách trong bóng tối, chập chờn bất định, như chiêu hồn, như dụ hoặc, như khát vọng, như châm biếm...

Gió, lay động tà áo đen của y, giống như bao nhiêu tuế nguyệt của quá vãng, y ngưng vọng về thời đó.

Nhiều năm trước, y cũng đứng ở đây, như thế này, nhưng lúc đó, bên mình y còn có huynh đệ, trước mặt y còn có một thân ảnh tuy yếu nhược nhưng phảng phất ngăn chống được cả đất trời.

Hiện tại, lại chỉ có cái bóng cô đơn của một mình y.

"Nương Nương..." Y hơi cúi đầu, miệng lẩm nhẩm gọi.

Sau đó, y lại lướt về phía trước, về phía u quang đó, như con thiêu thân liều mình.

U quang đại thịnh, âm phong trong cổ động cũng đột nhiên mạnh mẽ hẳn lên. Vốn chỉ có một điểm sáng, nhưng từ nơi đó lần lần tản ra, dần dần chiếu rọi cả xung quanh.

Mặt đất gập ghềnh lởm chởm, đến đâu cũng thấy vương vãi xương trắng mủn nát, của người có, của mãnh thú cũng có. Trên vách động menh mông, nhám thạch cứng rắn, dưới bóng u quang chiếu rọi, hiện lên vô số vết hằn dày đặc, ngang ngang dọc dọc, giống như bị xé bửa ra một cách thô bạo, nhìn rất rõ ràng.

Trong bóng tối, có một thanh âm, chính là ở nơi sâu nhất của u quang, mang theo hàn ý băng lạnh, khe khẽ vọng vang.

"Người quay lại rồi..."

Âm điệu đến cuối câu kéo dài ra, dội lại trên các bức vách cổ động.

Vu Yêu không nói gì, chỉ đứng đó trong vầng sáng, bất động giây lát, rồi rút cánh tay ra khỏi tấm áo đen, trên tay y, là cây Hắc Trượng khảm Cốt Ngọc.

"Ừng!..."

Một tiếng gầm, đột nhiên vang lên như sấm trong cổ động. Bóng tối xung quanh nháy mắt bị đẩy lùi, nơi thâm sâu menh mang đó, vụt lóe lên ánh hào quang chói lọi, như sự tiếp tay vô số của ác ma, hướng về phía Vu Yêu, hướng về thánh khí đó điên cuồng gào thét.

Đến những bức tường đá ngàn vạn năm trong cổ động, giờ phút này cũng bắt đầu rung lắc không ngừng, đá lớn đá bé trút xuống âm ỉ.

Âm phong rít lên thê thiết, nghe ra như tiếng thở thềm thuồng, nặng nhọc.

"... Người còn nhớ, hình dáng của Nương Nương chứ?" Vu Yêu nhìn luồng hào quang chói lọi đang nhe nanh múa vuốt trước mặt mình đó, đột nhiên lặng lẽ hỏi một câu như vậy.

Trong luồng sáng rực rỡ, quang mang chớp động đột nhiên ngưng đọng lại một lúc.

Tấm áo đen của Vu Yêu, lại phần phật bay lên giữa làn âm phong lồng lộng.

Đến thanh âm của y, nghe cũng phiêu phưởng bất định: "Tượng đá của người, vẫn đứng ở cửa động bên ngoài..."

Sâu trong luồng sáng, không có bất kỳ một thanh âm nào, chỉ có tia sáng co duỗi bất định, hắt lên thân hình Vu Yêu lúc tỏ lúc mờ.

Vu Yêu không nói gì nữa, chậm rãi lướt lên trước, tiến vào sâu trong luồng hào quang.

oOo

Một vùng bình địa rộng rãi, hiện ra rõ rệt, nơi đây khác hẳn ngoài kia, vách đá kiên cố phần lớn đều hoàn hảo vô khuyết, trên mặt đất có nhiều xương cốt khổng lồ, mà phần lớn là nguyên vẹn, đếm ra cả thảy mười ba bộ.

Mười ba bộ xương cốt đó hình trạng khác nhau, tán phát yêu khí rùng rùng, quay thành một vòng tròn khoảng cách không đều, nhưng cùng quay mặt vào trong quay lưng ra ngoài, phẳng phất như đang bảo vệ một cái gì. Từ những hốc mắt trống rỗng đen ngòm, lờn vờn chiếu ra tia nhìn sắc lạnh.

Thân ảnh Vu Yêu đột nhiên xuất hiện, bắt đầu lại gần vòng tròn quái dị kia, đột nhiên, trong tiếng gió âm lãnh vẳng ra một thanh âm kệt khiến người ta ghê rợn. Trên những bộ xương trắng, rõ ràng có mấy cái đầu lâu bắt đầu chuyển động, từ từ quay lại, nhìn về phía Vu Yêu đang bước tới.

Vào thời khắc kinh khủng đến mức khiến trái tim hầu như ngừng đập đó, Vu Yêu lại không hề để ý đến những khô lâu đáng sợ kia, ánh mắt y, từ đầu tới cuối chỉ nhìn về một nơi.

Đó là nơi chính giữa vòng tròn do mười ba bộ xương trắng kia tạo thành.

Nơi đó, một bộ xương trắng lớn bằng người thật, yên lặng nằm trên một bệ đá bạch ngọc cao chừng ba tấc, điểm khác biệt với những xương cốt xung quanh là, vóc thân hình người ấy vẫn còn đắp tờ lụa, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, mà dưới làn u quang chiếu rọi, màu sắc của những tờ lụa đó vẫn tươi mới vô cùng.

Từ làn u quang rọi sáng xung quanh, đến luồng âm phong rú rít, nguyên lai đều do bộ xương trắng này phát ra.

Vu Yêu chậm chậm lướt lại gần.

Quang mang lưu chuyển, những tia sáng ngụy dị lúc dài lúc ngắn, phẳng phất trong bóng mịn mờ, có hai con mắt đang chăm chăm nhìn y.

Mười ba bộ xương trắng xung quanh đột nhiên cùng phát ra tiếng kệt kệt, hầu như nhất tề sống lại, đầu lâu chuyển động, hốc mắt sâu hoắm theo nhau chĩa vào Vu Yêu.

Một lát sau, tấm tờ lụa đằng không bay lên, trôi lơ lửng.

Đường như có một tiếng rên khẽ trầm úc, rất nhanh từ tấm lụa chiếu ra những tia sáng chói mắt, như tên buông cung không thể dừng lại được, rin rít bắn ra bốn phương tám hướng.

"Vù!" một tiếng, Vu Yêu thậm chí cảm thấy ánh sáng đó chất chứa yêu lực cuộn cuộn, lướt sát qua bên tai mình.

Gió rít dữ dội, lẫn quất những tiếng cười lạnh âm thâm, bắt đầu vang lên trong cổ động.

Mười ba bộ xương bồng ngửa đầu lên trời hú hét!

Giữa bầu không khí nguy dị khó tả đó, Vu Yêu chậm chạp quỳ xuống trước mặt bộ xương trắng. Dưới ánh bạch quang, trên bộ xương kích cỡ bằng người thật đó, hết sức rõ ràng hiện lên năm chỗ gãy vỡ, lần lượt ở tay phải, mắt cá chân trái, xương cổ họng, xương đầu, còn cột xương sống thì không thấy đâu cả.

Lúc này, có thể nhìn thấy dưới ánh sáng, nơi tay phải bộ xương đã đặt một viên bạch châu, nơi mắt cá chân trái là một mảnh đĩa ngọc, còn chỗ gãy vỡ nơi cổ họng đặt một cái vòng hình tròn.

Vu Yêu chậm rãi cầm Cốt Ngọc gắn trên Hắc Trượng, từ từ rút ra, sau đó, khẽ khàng đặt nó lên cái đầu lâu của bộ xương trắng. Giữa vầng trán, có một cái lỗ nhỏ vỡ nát, Cốt Ngọc không lệch không xô, đặt vừa khít vào đó.

Trong bóng tối, tựa như có một thanh âm gì đó, hun hút xa xa.

Vu Yêu thốt run rẩy, thân mình nghiêng ngả, ánh sáng hắt trở lại đôi mắt y, giống như hai ngọn hỏa diệm bạch sắc đang bùng cháy.

Ngọn hỏa diệm bùng cháy đó, là linh hồn và thể xác của ai?

Y khe khẽ thốt lên, nhưng chẳng ai nghe rõ, trong miệng y lẩm bẩm những gì. Giây lát sau, y cầm cây Hắc Trượng, đặt vào chính giữa bộ xương, vị trí của cột sống.

Đột nhiên, tất cả tĩnh lặng hẳn.

Âm phong rú rít đã ngừng, bạch quang chói mắt đã tiêu tán, bóng tối như sóng cả cuộn trào trong biển lớn vô biên lặng lẽ ào lên, nhận chìm hết thảy!

Là ai, âm thầm chờ đợi trong bóng tối?

Nơi đen đặc sâu thẳm nhất, hay là rặng đông của ảo tưởng?

Tất cả đều yên tĩnh lại, giống như sự tịch mịch hoang lương chưa từng thay đổi kể từ thời viễn cổ, đám xương trắng ngừng hú hét, im lặng!

Một thanh âm, ở nơi sâu thẳm của bóng đen và tĩnh mịch, khe khẽ vang lên!

"Bình!"

"Bình!"

"Bình bình!"

...

Đó là tiếng tim đập, tràn đầy sức sống tinh khôi, xung quanh vẫn tối tăm như thế, nhưng tiếng tim đập thì dần dần vang to lên như ma thuật, rồi chậm chậm, bắt đầu tiếng nước chảy rừ rừ.

Không, không phải là tiếng nước, đó là tiếng mạch máu lưu thông, trào lên từ tâm thất, mang theo khí thể hoan hỉ vô tận không thể nào cản ngăn, tiếng máu chảy cuộn cuộn trong bóng tối.

Giấc ngủ dài đã bao nhiêu tháng năm, băng lãnh vô tận đã qua, hơi ấm đã trở về!

Là ai, trong bóng tối khe khẽ thở?

Thanh âm sôi nổi đó càng lúc càng mãnh liệt, giống như tiếng gầm của linh hồn bị cấm cố đã ngưng tụ oán hận từ ngàn năm, mỗi giọt huyết dịch trùng sinh, đều chứa đựng điên cuồng và ngạo mạn!

Từ từ, xung quanh những âm thanh khác nhau đều bắt đầu vang lên, vách đá kiên cố lại rung lắc một lần nữa, những bộ xương trắng trong bóng tối lại hét lên một lần nữa, nghênh đón yêu ma phục sinh.

Chỉ có Vu Yêu, thân ảnh của y lẩn chìm trong bóng tối, cảm nhận được trước mặt yêu ma vô hình đang điên cuồng nhảy múa, cảm nhận được linh hồn đang phục sinh và huyết mạch đang tuôn trào đó.

Cảm giác ấy, hầu như đều nuốt chửng lấy y...

oOo

"Bình!"

Một tiếng động lớn, sức mạnh khổng lồ khoét lên trên mặt đất cứng một cái hố lớn, Kim Bình Nhi bay vọt lên, luồn lách tránh qua những đòn đánh lén từ phía sau, sắc mặt không tránh được trắng bệch.

Tượng đá nữ tử vừa rồi tựa hồ có ma lực, khiến tinh thần hồn phách nàng như bị thu hút hết, lại hoàn toàn quên mất những việc ngoại thân, chỉ là tiếng gió rít đúng trên đầu, một chút bản năng nhờ sự tu luyện khắc khổ nhiều năm đã khiến nàng đột nhiên kinh tỉnh, hầu như chỉ trong đường tơ kẽ tóc xông ra, lúc đó mới may mắn cứu được tính mệnh.

Kim Bình Nhi thở dốc chưa điều hòa lại được, đột nhiên sau lưng tiếng gió lảng lẹ, hung linh đó đã vọt lên như mũi tên, rõ ràng thân thể chỉ là bạch khí vô hình tụ thành, nhưng kiếm lớn khiên to cầm trong tay, lại nhẹ nhàng như một món đồ chơi con trẻ.

Kim Bình Nhi biết lợi hại, không dám ngạnh tiếp, thân hình khẽ lắc một cái, cả người mau chóng lùi lại phía sau, dưới hai kiếm này, hung linh đã rượt Kim Bình Nhi chạy khỏi cửa động Trấn Ma Cổ Động đến mấy trượng.

Chỉ có điều tuy là nàng ngưng thần giới bị, nhưng sau khi hung linh đó đuổi ra xa khỏi Trấn Ma Cổ Động đến ba trượng, thì không có đuổi tiếp nữa, thân thể vô hình của y, vẫn phiêu phưởng ở bên bức tượng nữ nhân bằng đá đó.

"Người là ai, dám đến vùng đất yêu ma này, còn to gan mạo phạm thần tượng của Vu Yêu Nương Nương?" Hung linh đó trừng đôi mắt to chuông đồng, lạnh lẽo hỏi.

Kim Bình Nhi khẽ thở phào, định thần, nói mạch lạc: "Người nhầm rồi, ta hoàn toàn không có ý mạo phạm thần tượng của vị... Nương Nương này, chỉ là ban đầu trông thấy, thấy người quả thực quá sức mỹ lệ, bất giác mờ rờ tay vào thạch tượng."

Hung linh hừ một tiếng, sắc mặt hơi dịu lại, hiển nhiên cũng biết quá rõ thạch tượng này đúng là có thần kỳ dị năng, nhưng vẫn dùng một giọng lạnh lẽo băng giá nói: "Xem người tuổi còn trẻ, lại mới lần đầu phạm phải, ta không muốn đôi co với người. Đây là nơi yêu ma quỷ mị, không phải là nơi người nên đến, hãy mau đi đi!"

Kim Bình Nhi khẽ chau mày, với tâm ý của nàng, truy đuổi Vu Yêu đã lâu như vậy, điều bí mật quan trọng nhất chắc chắn là nằm trong Trấn Ma Cổ Động này, không ngờ ngoài cửa lại có hung linh đạo hạnh cao thâm thế này trấn giữ, quả thực là phiền phức. Chỉ có điều nếu xông bừa vào, chắc sẽ kinh động đến Vu Yêu hay là quái vật đó thì đã đành, ngay hung linh trước mặt đây cũng không dễ giải quyết.

Ở đây nàng khổ sở suy nghĩ, đằng kia hung linh thấy nữ tử mục quang cứ đưa qua lại giữa mình và thần tượng của Nương Nương, đồng thời thi thoảng nhìn dôi vào sâu trong huyết động tối đen sau lưng mình, hiển nhiên đang có tính toán, bất giác vụt biến sắc.

"Hừ!" Hung linh hét lên giận dữ: "Tiểu a đầu, ta khuyên người đừng tự mình chuốc vạ vào thân, trong huyết động là tuyệt thế yêu vật, người vào là tự mình tìm vào tử lộ thôi. Mà ta trấn giữ cổ động, quyết nhiên không thể để người ngoài xâm nhập, người hãy từ bỏ ý định đi!"

Kim Bình Nhi hừ một tiếng, đầu có chịu bỏ cuộc dễ dàng thế: "Vừa rồi hắc y nhân kia, không phải là cũng đi vào đó sao?"

Hung linh sững lại, hai mắt tinh quang đại thịnh: "Thì ra người đuổi theo người đó đến đây phải không?"

Kim Bình Nhi nhìn y dò xét, trong lòng mang máng suy đoán quan hệ giữa hai người này, nhưng miệng thì vẫn tiếp: "Đương nhiên rồi, kẻ đó người không giống người, quỷ không giống quỷ... À, ta không nói người, người đừng tức giận!" Kim Bình Nhi lỡ lời, thấy hung linh tức giận vội vàng lấp liếm thêm, rồi tiếp: "Hắc y nhân đó cướp mất thánh khí Hắc Trượng của Miêu tộc ở Nam Cương, à phải rồi, trên đó còn có thánh khí Cốt Ngọc của Lê tộc, vừa mới vào xong, ta cũng muốn xem y rốt cục là làm cái..."

Chữ gì chưa thoát khỏi miệng, hung linh vốn đã biến sắc mặt đột nhiên phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, khiến Kim Bình Nhi vội nín ngay lại, hoa dung thất sắc.

"Người nói cái gì, trên mình y có Hắc Trượng và Cốt Ngọc?" Hung linh cả người bắt đầu run lên kịch liệt.

Kim Bình Nhi rất ngạc nhiên: "Đúng vậy!"

Hung linh ngửa mặt hú dài, bi phẫn cùng cực, vụt chuyển thân, nhìn bộ điệu của y, rõ ràng là vứt bỏ tất cả định xông vào trong Trấn Ma Cổ Động, cứ như muốn tìm Vu Yêu đó đồng quy ư tận.

Làn âm phong như vĩnh viễn không dừng, từ trong Trấn Ma Cổ Động ào ạt tuôn ra, bỗng nhiên ngừng lại.

Giữa trời đất, dường như bỗng biến mất một cái gì, đột nhiên ngưng lặng.

Hung linh mặt bỗng xám như tro.

Miệng y há to, dường như định nói gì, lại dường như muốn dùng hết sức lực toàn thân để gào thét, nhưng, không thoát nổi một thanh âm nào.

Sau đó, y chậm chậm xoay mình, nhìn về phía bức tượng đá, đột nhiên y như trúng phong, thân hình khổng lồ khụy xuống trước mặt nữ tử, bật khóc.

Kim Bình Nhi phát sợ, nàng xuất thân Ma Giáo, bình sinh không biết đã gặp qua bao chuyện nguy dị, nhưng hung linh đạo hạnh cao đến thế này mà lại khóc rống lên bi

thương như vậy, quả thực là lần đầu mới gặp. Chỉ có điều nhìn hung linh đó có vẻ đau lòng vô cùng, thân hình to lớn, lại run rẩy không ngừng, tuy chỉ là bạch khí tụ thành, chỉ là tình cảm bi thương, nhưng phảng phất như sống thật sự tồn tại trước mắt.

Kim Bình Nhi khẽ khàng di chuyển, hung linh đó cũng không chú ý. Đợi đến khi nàng di chuyển đến gần nữ tử, định nhân cơ hội này len lén thâm nhập Trấn Ma Cổ Động, đột nhiên, thân hình nàng chấn động, ánh mắt rơi trên bức tượng đá, cũng đột nhiên dờ ra.

Trên bức tượng đá lạnh lẽo, là một nữ tử mỹ lệ uyển chuyển.

Hai hàng lệ trong, lặng lẽ tràn khỏi đôi mắt tượng đá.

Thì ra, thời gian hàng trăm hàng ngàn năm, vẫn lau chưa khô một nỗi thương hoài sâu nặng...

Kim Bình Nhi ngạc nhiên đứng sau lưng hung linh, nhìn bức tượng thương tâm đó!

Trong cổ động sau lưng, văng vẳng một tiếng gào trầm trầm, giống như cái gì, tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, phát ra thanh âm đầu tiên vậy.

Âm phong lại nổi, tiếng rú rít càng thê lương!

Đến bầu trời, sắc trời ở trên đầu cũng ảm đạm đi!

Một lần chớp, rạch qua mây đen.

Một hồi sấm, lan ra xa mãi.

Sấm sét nổ vang, nháy mắt xé tan bầu trời. Vô số mây đen như cùng trào cuộn, từ Thập Vạn Đại Sơn tràn về ùn ùn, cùng tụ lại trên Trấn Ma Cổ Động.

Mưa trút xuống ào ào như thác đổ, lẫn trong đó những viên băng khổng lồ, khiến cho mặt đất tan hoang lồi lõm.

Kim Bình Nhi giật thót, nhảy trái tránh phải, lướt qua lướt lại trong gió mưa. Hung linh kia đột nhiên ngừng đầu, nhìn lên trời cao, gió mưa băng tuyết tất cả đối với y hình như không là gì cả, trong ánh mắt y, chỉ thấy nỗi tuyệt vọng mà thôi.

"A!..."

Y ngửa mặt gào lớn.

Trong lúc y đang gào lên tuyệt vọng, từ trong Trấn Ma Cổ Động vụt đưa ra một tiếng hú dị kỳ, lúc đầu ở xa, xong lại gần, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng vang vọng, đến phút cuối thì chấn động màng tang. Kim Bình Nhi chỉ cảm thấy đầu óc lù lù, giống như vỡ tan, không nén được mặt mày thất sắc, vội vàng lướt ra thật xa.

Hung linh đó vụt quay mình, thân hình to lớn án lên trước cửa Trấn Ma Cổ Động, giơ cao thuẫn bài, thanh kiếm khổng lồ hoành lên, mắt sôi sục mảy châu, không có chút nào là sợ hãi, sừng sững đứng.

Tiếng hú càng lúc càng vang vọng, nháy mắt đã sát lại gần cửa động.

Chân trời sấm nổ ừng ừng, thiên địa gầm thét, phảng phất cả dãy Thập Vạn Đại Sơn đều rung lên dữ dội.

Trong mưa gió, hung linh trông như một con thuyền nhỏ chòng chành vô lực.

Bóng tối thâm thâm đó, như ma thú nhe nanh múa vuốt, từ trong cổ động ào ra.

Hung linh gầm lên giận dữ, vươn lên xông lại!

Cự kiếm phản chiếu ánh chớp rạch ngang bầu trời, bạt xuống bóng tối, hắc khí chớp mắt bị chặt ra, rồi lập tức từ hai bên ào lại, tốc độ khủng khiếp phủ chụp lấy thân hình y.

Hung linh gọi lớn, từ đằng xa, Kim Bình Nhi vẫn nghe thấy thanh âm đó: "Nương... Nương..."

Một khắc sau, hung linh tiêu biến, hắc khí như sơn, dồn sức tụ lại trước Trấn Ma Cổ Động, hướng về phía chân trời, hướng xuống mặt đất.

Một tia hồng quang vụt hừng lên trong đêm tối.

Một thân ảnh, là một nam tử toàn thân phủ kín trong tấm lụa tơ óng ánh, lưng quay về phía Kim Bình Nhi, từ hắc khí chậm chậm hạ xuống, đứng trước bức tượng đá.

Sau lưng y, hắc khí gào rít liên hồi, âm ảnh lắc lư, dường như có vô số yêu ma đang đắc chí gào rú.

Chỉ có cái bóng của y, rõ ràng mang chút gì nguy dị.

Y đứng sừng sững, trong gió mưa, trước bức tượng đá.

Chậm chậm, y giơ tay ra, nhẹ nhàng ve vuốt trên thân tượng lạnh lẽo.

Khe khẽ, y cất giọng gọi, tiếng gọi vắng vắng trong gió mưa, xuyên quang thời gian và bóng tối hàng nghìn hàng vạn năm, xuyên qua bao nhiêu gió mưa băng tuyết:

"Linh Lung..."

- o O o -